

Arrest

nr. 258 490 van 20 juli 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 februari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 april 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 2 september 2019 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenote mevrouw T.F.

1.2. Op 27 februari 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 239 865 van 19 augustus 2020 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 19 februari 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5dB lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en dé verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.09.2019 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische echtgenote, de genaamde T.F. (...), in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Op 27.02.2020 werd reeds een weigeringsbeslissing genomen dewelke door de RW bij arrest nr. 239.865 dd. 19.08.2020 (betekend aan betrokkene op 24.08.2020) werd vernietigd. Onderhavige beslissing is dus een nieuwe beslissing betreffende de aanvraag van 02.09.2019.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat zij actief werk zoekt.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon de volgende (geactualiseerde) bewijzen voor:

- Email van de advocaat dd. 27.01.2021
- Een uitkeringsattest van De Voorzorg dd. 12.09.2019 met primaire arbeidsongeschiktheidsuitkeringen voor de periode vanaf 01.06.2019 tot en met 31.08.2019 op naam van F.N. (...), schoondochter van betrokkene (gemiddeld € 560,88/maand).
- Bankuittreksels dd. 24.01.2021 met stortingen uitkering ABW op naam van E.Y.T. (...)/F.N. (...): apr.-jun. 2020 (€ 571,33/maand); jul. 2020 (€ 593,30); aug. 2020 (€ 571,33); okt. (€271,31 +€ 593,30), nov 2020 (€ 271,31 +417,51); dec 2020 (€ 241,72)
- Loonfiches van E.Y.T. (...), zoon van betrokkene, van zijn tewerkstelling bij CVBA Belgomilk voor de maanden dec. 2018-aug. 2019 (gemiddeld € 1.760,27/maand); Jan.-dec. 2020 +eindejaarspremie (gemiddeld € 2.054,47/maand)
- Document betreffende vakantiegeld 2020 op naam van E.Y.T. (...) dd. 28.05.2020 (€ 5.418,98)
- Detail verrichting rekeninguittreksel AXA op naam van de referentiepersoon met stortingsbewijs van haar pensioen door de FPD Zuidertoren Brussel voor de maanden sept.-dec. 2020 (€ 1.204,91); jan. 2021 (€ 1.234,7)
- brief van FPD Zuidertoren Brussel dd. 17.08.2018 met vermelding van haar pensioenbedrag vanaf de maand augustus 2018. Uit dit document blijkt dat nagenoeg het integrale pensioenbedrag samengesteld is uit inkomensgarantie voor ouderen. Een recent attest werd niet voorgelegd, maar de samenstelling van het pensioen in 2018 kwam neer op € 7,91 rustpensioen en € 1114,6 inkomensgarantie voor ouderen.
- Een huurovereenkomst op naam van de zoon en schoondochter van betrokkene bij CV Zwijndrechtse Huisvestingsmaatschappij. Betrokkene en zijn echtgenote wonen in bij zijn zoon en

schoondochter. Met toepassing van het sociaal huurbesluit werd de basishuurprijs dd. 29.09.2008 bepaald op € 435. De maandelijkse voorafbetaling voor kosten en lasten verbonden aan het verbruik bedraagt € 15.

- Verkoopsovereenkomst: 'verkoop van een sociale huurwoning aan de zittende huurder (kooprecht) met als koper de heer E.Y.T. (...) en zijn echtgenote mevrouw F.N. (...)
- Volmacht tot beheer van huurwaarborgrekening op naam van de heer E.Y.T. (...) en zijn echtgenote mevrouw F.N. (...)
- Akte van loonafstand en andere uitkeringen op naam van de heer E.Y.T. (...) en zijn echtgenote mevrouw F.N. (...) voor betaling sociale woning dd. 01.08.2008
- Attest OCMW niet ten laste dd. 15.01.2021 op naam van E.Y.T. (...), F.N. (...), T.F. (...)
- Betaling van waterfactuur aan WATER-LINK door rekening van F.N. (...) en E.Y.T. (...) dd. 22.12.2020: € 129; betaling elektrabel tussentijdse factuur jan. 2021 (elektriciteit + aardgas) (€ 142,54)

Op basis van de voorgelegde documenten kan er niet toe worden besloten dat de referentiepersoon over toereikende, regelmatige en stabiele bestaansmiddelen beschikt.

Gebaseerd op de voorgelegde documenten i.v.m. referentiepersoon haar pensioen, bestaat dit nagenoeg integraal uit inkomensgarantie voor ouderen. Er dient te worden opgemerkt dat IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en die geen rechten hebben opgebouwd om rustpensioen of overlevingspensioen te ontvangen. Vandaar dat IGO niet in aanmerking kan worden genomen gezien het valt onder de middelen verkregen uit de financiële maatschappelijke dienstverlening. Deze zienswijze wordt bevestigd o.a. in het arrest nr. 249.263 en arrest nr. 249.264 van 16 december 2020 van de Raad van State, alsook in het arrest nr. 249.459 van 16 januari 2021 van de RvS.

Wat betreft de inkomsten en financiële hulp van de zoon en schoondochter van betrokkene/referentiepersoon ook deze kunnen niet in aanmerking worden genomen. Het Grondwettelijk hof heeft in arrest n°149/2019 van 24 oktober 2019 definitief beslist dat de bestaansmiddelen in het kader van een gezinshereniging t.o.v. een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer zijn eigen, persoonlijke bestaansmiddelen moeten zijn. Bij het toepassen van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, wordt dusdanig enkel rekening gehouden met de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon zelf, en niet van andere familieleden. Bovendien dient de financiële hulp van familieleden als een officieuze regeling te worden beschouwd die bijgevolg op elk moment kan worden stopgezet door de kinderen en per definitie dus tijdelijk kan zijn. Hierdoor kunnen we deze inkomsten niet als stabiel en regelmatig beschouwen, en kunnen ze niet in rekening worden gebracht bij het beoordelen van de bestaansmiddelen.

Afsluitend kan worden gesteld dat de referentiepersoon slechts beschikt over een inkomen van ca. € 8 per maand (het gedeelte rustpensioen gebaseerd op het voorgelegde pensioenattest dd. 17.08.2018) dat in rekening kan worden genomen. Zij beschikt dus duidelijk niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

In principe zou overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 een behoeftanalyse dienen te worden uitgevoerd, maar op basis van de facturen (water en energie) komen we al snel tot de conclusie dat dit niet met het in aanmerking te nemen bedrag van 8 euro kan bekostigd worden. 120% van het leefloon is echt wel het gemiddelde dat de referentiepersoon ter beschikking zou moeten hebben alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene te geven om niet ten laste te vallen van de sociale bijstand.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om

bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen. Gezien de aard van het pensioen van de referentiepersoon niet meer zal veranderen, zullen haar bestaansmiddelen bij geen enkele nieuwe aanvraag in rekening kunnen worden gebracht volgen“

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40 en 42, §1 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het gezag van gewijsde. Uit de bespreking van het enig middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geschonden acht.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Dat gedaagde stelt dat verzoeker een pensioen geniet dat gedeeltelijk is samengesteld uit “inkomensgarantie voor ouderen” en er geen rekening kan gehouden worden met dit gedeelte van het pensioen.

Dat de beslissing als volgt is gemotiveerd met betrekking tot dit inkomen:

“IGO is een vorm van sociale bijstand die kan worden toegekend aan personen ouder dan 65 jaar die behoeftig zijn. IGO kan daarom niet in aanmerking worden genomen als bestaansmiddelen van de Belg (zie arrest 245.187 van 16 juli 2019 RVS).”

Dat gedaagde derhalve stelt dat het IGO niet in aanmerking komt ter berekening van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Evenwel blijkt uit de opsomming van art. 40ter van de Vreemdelingenwet helemaal niet dat men geen rekening kan houden met een inkomensgarantie voor ouderen.

In een recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt bovendien dat men juist wel rekening dient te houden met dergelijke bestaansmiddelen.

Dat verzoeker verwijst naar het arrest 232 987 van 21 februari 2020.

In essentie stelt de Raad dat de wetgever een limitatieve lijst heeft voorzien waar het IGO niet op werd vermeld.

Dat derhalve niet anders kan worden vastgesteld dat gedaagde onterecht geen rekening houdt met het IGO van de referentiepersoon in huidig dossier.

Dat art. 40ter van de Vreemdelingenwet werd geschonden door het IGO uit te sluiten bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Dat ook de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Bijkomend stelt verzoeker vast dat ook het inkomen van de samenwonende zoon en schoondochter werden gevoegd bij de aanvraag alsmede de huurovereenkomst.

Ongeacht of er een overeenkomst tussen deze samenwonende zou moeten bestaan is het duidelijk dat in het slechtste geval de kosten zouden gedeeld worden hetgeen in ieder geval duidt op een lagere gemiddelde kost per inwoner.

Dat de referentiepersoon in casu niets moet betalen voor de nutsvoorzieningen noch de huur van de sociale woning die overigens thans eigendom is van de zoon en schoondochter van de referentiepersoon.

Dat gedaagde geen rekening houdt met dit element en automatisch besluit dat de behoeften analyse geen zin heeft.

De vermelding in de bijlage 19ter al zou de verzoeker de bewijzen van vaste en variabele kosten van de Belg en gezinsleden moeten bezorgen is relevant voor zover de bestaansmiddelen van heel het gezin in aanmerking genomen worden doch daarvan stelt gedaagde dat ze niet in aanmerking worden hetgeen onzinnig is uiteraard.

Deze redenering klopt uiteraard niet.

Dat gedaagde derhalve verkeerde parameters hanteert voor de behoeften analyse.

Dat gedaagde op 18.12.2020 aan verzoeker een brief zond waarin ze het volgende verzocht:

*bewijzen van de bestaansmiddelen van de te vervoegen persoon met betrekking tot de laatste 12 maanden (*voor zover deze bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden.*

-een attest van het OCMW dat aangeeft of betrokkene en de referentiepersoon heden al dan niet OCMW steun genieten"

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds had besloten in haar arrest van 19.08.2020 dat het IGO in zijn geheel moest meetellen bij de berekening.

Dat gedaagde dit volledig negeert door opnieuw te oordelen dat het OGI gedeelte niet meetelt en dus het gezag van gewijsde van het arrest van 19.08.2020 volledig negeert.

Dat bijkomend en niet in het minst zij dit niet kenbaar maakt aan verzoeker en in haar verzoek om inlichtingen gebruik maakt van stereotiepe en onduidelijk vraagstelling. Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State net deze soort van stereotiepe en onduidelijke motivering onvoldoende acht om verzoeker in staat te achten deze te begrijpen en te voldoen aan de wens van gedaagde.

Dat verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 25 april 2019 met nr 220.295 als volgt:

De Raad kan verzoekster volgen in haar betoog dat verweerder is tekortgeschoten in zijn zorgvuldigheidsplicht door geen bescheiden en inlichtingen op te vragen bij verzoekster voor het maken van een concrete behoefteanalyse. Verweerder wijst erop dat verzoekster, ondanks de uitdrukkelijke vermelding in de bijlage 19ter, geen bewijzen van vaste en variabele kosten van de referentiepersoon en zijn gezinsleden heeft overgemaakt, waarbij hij stelt dat "de referentiepersoon wist of diende te weten dat zijn bestaansmiddelen lager zijn dan het aangehaalde referentiebedrag". In deze acht de Raad het evenwel niet redelijk dat verweerder verwacht dat verzoekster of de referentiepersoon zonder meer dienen te weten of de overgemaakte bestaansmiddelen lager zijn dan de vermelde grens van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. In deze wijst de Raad erop dat artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet voor de berekening van het bedoelde referentiebedrag verwijst naar "artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet". Er kan bezwaarlijk van een vreemdeling, reeds van bij het indienen van een verblijfsaanvraag, worden verwacht dat deze vooreerst opzoekingen in de wetgeving doet, teneinde te achterhalen wat precies het bedoelde, geïndexeerde, referentiebedrag is, vervolgens inschat of alle door hem overgemaakte bestaansmiddelen mee in rekening zullen worden gebracht, vervolgens berekent of de bestaansmiddelen van de referentiepersoon toereikend zijn om de

grens van 120% van dit bedrag te bereiken en indien niet, vervolgens anticipeert op een behoefteanalyse en hiervoor reeds inlichtingen overmaakt over de gezinssituatie en concrete uitgaven (cf. RvS 5 juni 2018, nr. 12.881 (c)). Aldus dient te worden vastgesteld dat de vermeldingen op de bijlage 19ter niet volstaan, opdat verweerder is tegemoet gekomen aan de hem, overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, opgelegde verplichting om “de bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, [te] doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”. Verweerder kan zich in de nota met opmerkingen dan ook niet verschuilen achter deze bijlage 19ter, om te stellen dat “verzoekende partij niet dienstig kan stellen dat verwerende partij geen inlichtingen heeft ingewonnen” (cf. RvS 5 juni 2018, nr. 12.881 (c)). Waar verweerder in de nota met opmerkingen nog wijst op de verplichting van de aanvrager van een verblijfskaart om alle nuttige elementen aan te brengen om te bewijzen dat hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet, wijst de Raad erop dat niet ter discussie staat dat artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet de verplichting om aan te tonen dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, bij verzoekster legt. In casu gaat het evenwel over de benodigde bescheiden en inlichtingen voor het opmaken van de behoefteanalyse. Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet legt de verplichting om deze te doen overmaken wel degelijk bij verweerder (cf. RvS 5 juni 2018, nr. 12.881 (c)). Verweerders betoog dat op hem geenszins de verplichting rust om het initiatief te nemen om bijkomende stukken te doen overleggen, mist — in de omstandigheden van huidige zaak — dan ook juridische grondslag. De Raad ziet in deze ook niet in waarom verzoekster in haar verzoekschrift zou dienen uiteen te zetten waarom zij heeft nagelaten stukken neer te leggen waaruit blijkt wat de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezin zijn.

Er kan dan ook moeilijk verwacht worden van verzoeker dat hij aan de hand van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (waartegen gedaagde geen beroep tegen aangetekend heeft) en het verzoek tot inlichtingen plotseling moet begrijpen dat gedaagde alsnog het IGO zou weren als bestaansmiddel.

Voor zover gedaagde zou menen dat er thans nieuwe rechtspraak voorhanden is of enig ander nieuw element dan had zij dit kenbaar moeten maken. Gedaagde kan zich dan ook niet beroepen op andersluidende rechtspraak die zou zijn tussengekomen om zich niet aan de het gezag van gewijsde te moeten houden noch aan haar zorgvuldigheidsplicht.

Dat gedaagde derhalve art. 42 § 1 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden alsmede de zorgvuldigheidsplicht. Dat onmiskenbaar het gezag van gewijsde van het arrest van 19.08.2021 werd geschonden.”

3.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Betreffende de aangevoerde de schending van artikel 40 van de Vreemdelingenwet en van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, laat de verzoekende partij na om duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen schendt.

Het enig middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepaling, met name artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing is gesteund en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert en in het licht van het geschonden geachte artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

(...)”

Uit voornoemde bepaling volgt dat de Belgische onderdaan dient aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De bewijslast inzake het aantonen van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust op de verzoekende partij.

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat indien de referentiepersoon niet aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen voldoet, de verwerende partij moet nagaan wat de behoeftes zijn van de referentiepersoon, de verzoekende partij en eventuele personen ten laste. Bij deze behoefteanalyse wordt gekeken of de inkomsten van de referentiepersoon in alle behoeften kunnen voorzien, zonder dat deze personen ten laste komen van de Belgische staat.

3.5. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij ter staving van de bestaansmiddelenvereiste de volgende documenten heeft voorgelegd:

“Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon de volgende (geactualiseerde) bewijzen voor:

- *Email van de advocaat dd. 27.01.2021*

- Een uitkeringsattest van De Voorzorg dd. 12.09.2019 met primaire arbeidsongeschiktheidsuitkeringen voor de periode vanaf 01.06.2019 tot en met 31.08.2019 op naam van F.N. (...), schoondochter van betrokkene (gemiddeld € 560,88/maand).
- Bankuittreksels dd. 24.01.2021 met stortingen uitkering ABW op naam van E.Y.T. (...)/F.N. (...): apr.-jun. 2020 (€ 571,33/maand); jul. 2020 (€ 593,30); aug. 2020 (€ 571,33); okt. (€271,31 +€ 593,30), nov 2020 (€ 271,31 +417,51); dec 2020 (€ 241,72)
- Loonfiches van E.Y.T. (...), zoon van betrokkene, van zijn tewerkstelling bij CVBA Belgomilk voor de maanden dec. 2018-aug. 2019 (gemiddeld € 1.760,27/maand); Jan.-dec. 2020 +eindejaarspremie (gemiddeld € 2.054,47/maand)
- Document betreffende vakantiegeld 2020 op naam van E.Y.T. (...) dd. 28.05.2020 (€ 5.418,98)
- Detail verrichting rekeninguittreksel AXA op naam van de referentiepersoon met stortingsbewijs van haar pensioen door de FPD Zuidertoren Brussel voor de maanden sept.-dec. 2020 (€ 1.204,91); jan. 2021 (€ 1.234,7)
- brief van FPD Zuidertoren Brussel dd. 17.08.2018 met vermelding van haar pensioenbedrag vanaf de maand augustus 2018. Uit dit document blijkt dat nagenoeg het integrale pensioenbedrag samengesteld is uit inkomensgarantie voor ouderen. Een recent attest werd niet voorgelegd, maar de samenstelling van het pensioen in 2018 kwam neer op € 7,91 rustpensioen en € 1114,6 inkomensgarantie voor ouderen.
- Een huurovereenkomst op naam van de zoon en schoondochter van betrokkene bij CV Zwijndrechtse Huisvestingsmaatschappij. Betrokkene en zijn echtgenote wonen in bij zijn zoon en schoondochter. Met toepassing van het sociaal huurbesluit werd de basishuurprijs dd. 29.09.2008 bepaald op € 435. De maandelijkse voorafbetaling voor kosten en lasten verbonden aan het verbruik bedraagt € 15.
- Verkoopsovereenkomst: 'verkoop van een sociale huurwoning aan de zittende huurder (kooprecht) met als koper de heer E.Y.T. (...) en zijn echtgenote mevrouw F.N. (...)
- Volmacht tot beheer van huurwaarborgrekening op naam van de heer E.Y.T. (...) en zijn echtgenote mevrouw F.N. (...)
- Akte van loonafstand en andere uitkeringen op naam van de heer E.Y.T. (...) en zijn echtgenote mevrouw F.N. (...)voor betaling sociale woning dd. 01.08.2008
- Attest OCMW niet ten laste dd. 15.01.2021 op naam van E.Y.T. (...),F.N. (...), T.F. (...)
- Betaling van waterfactuur aan WATER-LINK door rekening van F.N. (...) en E.Y.T. (...) dd. 22.12.2020: € 129; betaling electrabel tussentijdse factuur jan. 2021 (elektriciteit + aardgas) (€ 142,54)"

De verzoekende partij betoogt niet, nog minder maakt zij aannemelijk, dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing nog andere aanvullende documenten betreffende de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heeft overgemaakt.

3.6. De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing over voornoemde documenten als volgt:

"Op basis van de voorgelegde documenten kan er niet toe worden besloten dat de referentiepersoon over toereikende, regelmatige en stabiele bestaansmiddelen beschikt.

Gebaseerd op de voorgelegde documenten i.v.m. referentiepersoon haar pensioen, bestaat dit nagenoeg integraal uit inkomensgarantie voor ouderen. Er dient te worden opgemerkt dat IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en die geen rechten hebben opgebouwd om rustpensioen of overlevingspensioen te ontvangen. Vandaar dat IGO niet in aanmerking kan worden genomen gezien het valt onder de middelen verkregen uit de financiële maatschappelijke dienstverlening. Deze zienswijze wordt bevestigd o.a. in het arrest nr. 249.263 en arrest nr. 249.264 van 16 december 2020 van de Raad van State, alsook in het arrest nr. 249.459 van 16 januari 2021 van de RvS.

Wat betreft de inkomsten en financiële hulp van de zoon en schoondochter van betrokkene/referentiepersoon ook deze kunnen niet in aanmerking worden genomen. Het Grondwettelijk hof heeft in arrest n°149/2019 van 24 oktober 2019 definitief beslist dat de bestaansmiddelen in het kader van een gezinshereniging t.o.v. een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer zijn eigen, persoonlijke bestaansmiddelen moeten zijn. Bij het toepassen van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, wordt dusdanig enkel rekening gehouden met de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon zelf, en niet van andere familieleden. Bovendien dient de financiële hulp van familieleden als een officieuze regeling te worden beschouwd die bijgevolg op elk moment kan worden stopgezet door de kinderen en per definitie dus tijdelijk kan zijn. Hierdoor kunnen we deze

inkomsten niet als stabiel en regelmatig beschouwen, en kunnen ze niet in rekening worden gebracht bij het beoordelen van de bestaansmiddelen.

Afsluitend kan worden gesteld dat de referentiepersoon slechts beschikt over een inkomen van ca. € 8 per maand (het gedeelte rustpensioen gebaseerd op het voorgelegde pensioenattest dd. 17.08.2018) dat in rekening kan worden genomen. Zij beschikt dus duidelijk niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.”

3.7. Hoewel de verzoekende partij niet kan gevolgd worden waar zij betoogt *“Dat de beslissing als volgt is gemotiveerd met betrekking tot dit inkomen: “IGO is een vorm van sociale bijstand die kan worden toegekend aan personen ouder dan 65 jaar die behoeftig zijn. IGO kan daarom niet in aanmerking worden genomen als bestaansmiddelen van de Belg (zie arrest 245.187 van 16 juli 2019 RVS).”*”, daar dit motief niet in de bestreden beslissing aan te treffen is, kan zij gevolgd worden waar zij stelt dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat geen rekening kan gehouden worden met dit gedeelte, namelijk de inkomensgarantie voor ouderen (hierna: IGO) van het pensioen, dat de verwerende partij stelt dat het IGO niet in aanmerking kan worden genomen voor de berekening van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. De verzoekende partij meent dat uit de opsomming van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat men geen rekening kan houden met een IGO, waarbij zij verwijst naar een arrest van de Raad, arrest nr. 232 987 van 21 februari 2020, waaruit blijkt dat men juist wel rekening dient te houden met dergelijke bestaansmiddelen, dat in essentie de Raad stelt dat de wetgever een limitatieve lijst heeft voorzien waar de IGO niet op vermeld werd, dat derhalve niet anders kan worden vastgesteld dan dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de IGO van de referentiepersoon in huidig dossier. Zij meent dan ook dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht werden geschonden door de IGO uit te sluiten bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

3.8. Artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

“1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Ingevolge de wijziging door de wet van 4 mei 2016, is het begrip “aanvullende sociale bijstand” niet meer opgenomen in de lijst van bestaansmiddelen die overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking worden genomen in hoofde van de referentiepersoon bij een aanvraag tot gezinshereniging.

De IGO is een vorm van financiële hulp die wordt toegekend aan ouderen die niet over voldoende bestaansmiddelen beschikken om hen het minimuminkomen te waarborgen. Ook het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat de IGO, *“in tegenstelling tot het regime van de pensioenen, [...] een residuair stelsel [is], dat een minimuminkomen waarborgt indien de bestaansmiddelen van de betrokkene onvoldoende blijken te zijn”* en opgemerkt dat bij de berekening van het bedrag van de IGO rekening wordt gehouden met *“alle bestaansmiddelen en pensioenen, van welke aard of oorsprong ook, waarover de betrokkene of de echtgenoot of de wettelijk samenwonende waarmee hij dezelfde hoofdverblijfplaats deelt, beschikken, behalve de door de Koning bepaalde uitzonderingen”*.

Het Grondwettelijk Hof heeft in dat arrest verder geoordeeld dat de met artikel 3, 2° van de wet van 27 januari 2017 *‘tot wijziging van de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen’* opgelegde verblijfsvoorwaarde voor het verkrijgen van de IGO een aanzienlijke vermindering vormde van het niveau van *“bescherming inzake maatschappelijke dienstverlening”*. In hetzelfde arrest heeft het Grondwettelijk Hof nog uitdrukkelijk gewezen op *“het niet-contributieve karakter van het stelsel*

van de IGO, dat uitsluitend met belastinggeld wordt gefinancierd” (GwH 23 januari 2019, nr. 2019/006, overwegingen B.2.2, B.8 en B.9.6).

De IGO is derhalve te kwalificeren als een vorm van maatschappelijke dienstverlening. Dergelijke dienstverlening, die, zoals *supra* vastgesteld, een systeem van aanvullende bijstand vormt, geldt als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening. Het aldus verworven inkomen vermog derhalve niet in rekening worden gebracht als een bestaansmiddel en dit op grond van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet (RvS 16 december 2020, nrs; 249 263 en 249 264).

Gelet op voormelde vaststellingen kon de verwerende partij terecht motiveren betreffende het al dan niet in aanmerking nemen van de IGO als bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet:

“Er dient te worden opgemerkt dat IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en die geen rechten hebben opgebouwd om rustpensioen of overlevingspensioen te ontvangen. Vandaar dat IGO niet in aanmerking kan worden genomen gezien het valt onder de middelen verkregen uit de financiële maatschappelijke dienstverlening. Deze zienswijze wordt bevestigd o.a. in het arrest nr. 249.263 en arrest nr. 249.264 van 16 december 2020 van de Raad van State, alsook in het arrest nr. 249.459 van 16 januari 2021 van de RvS.”

Betreffende de verwijzing naar een arrest van de Raad wijst de Raad erop dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben.

3.9. Betreffende het betoog dat de Raad reeds had besloten in haar arrest van 19 augustus 2020 dat de IGO in zijn geheel moest meetellen bij de berekening, dat de verwerende partij dit volledig negeert door opnieuw te oordelen dat de IGO niet meetelt en dus het gezag van gewijsde van het voormelde arrest volledig negeert, wijst de Raad er vooreerst op dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij zomaar voorbij gaat aan het arrest van de Raad van 19 augustus 2020 doch wel erop wijst dat de zienswijze dat de IGO niet in aanmerking kan worden genomen gezien het valt onder de middelen verkregen uit de financiële maatschappelijke dienstverlening, wordt bevestigd door arresten van de Raad van State van december 2020 en januari 2021. Gezien deze arresten dateren van na het arrest van 19 augustus 2020 van de Raad en er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk naar verwezen wordt, kan aldus niet gesteld worden dat de verwerende partij zonder meer het arrest van de Raad negeert. De rechtspraak van de Raad van State waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing betreft het toepassingsgebied van artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De Raad was op het ogenblik van het arrest van 19 augustus 2020 niet op de hoogte van deze rechtspraak van de Raad van State. Gelet op de tussengekomen rechtspraak van de Raad van State betreffende het toepassingsgebied van artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en de uitdrukkelijke verwijzing hiernaar in de bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat de verwerende partij niet op foutieve of kennelijke onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de IGO niet in aanmerking kan worden genomen gezien het valt onder de middelen verkregen uit de financiële maatschappelijke dienstverlening. Het gezag van gewijsde van het arrest nr. 239 865 van 19 augustus 2020 doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

3.10. Voorts betoogt de verzoekende partij dat ook het inkomen van de samenwonende zoon en schoondochter alsook de huurovereenkomst werden gevoegd bij de aanvraag, dat ongeacht of er een overeenkomst zou moeten bestaan tussen deze samenwonenden het duidelijk is dat in het slechtste geval de kosten zouden gedeeld worden hetgeen in ieder geval duidt op een lagere gemiddelde kost per inwoner, dat de referentiepersoon *in casu* niets moet betalen voor de nutsvoorzieningen noch de huur van de sociale woning die overigens thans eigendom is van de zoon en schoondochter van de referentiepersoon, dat de verwerende partij geen rekening houdt met dit element en automatisch besluit dat de behoefteanalyse geen zin heeft. Zij betoogt nog dat de vermelding in de bijlage 19ter al zou de verzoekende partij bewijzen van vaste en variabele kosten van de Belg en gezinsleden moet bezorgen relevant is voor zover de bestaansmiddelen van heel het gezin in aanmerking worden genomen doch dat de gemachtigde daarvan stelt dat zij niet in aanmerking worden genomen, hetgeen uiteraard onzinnig is. Zij meent dat de verwerende partij verkeerde parameters hanteert voor de behoefteanalyse.

Betreffende de behoefteanalyse kan in de bestreden beslissing gelezen worden:

“In principe zou overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 een behoefteanalyse dienen te worden uitgevoerd, maar op basis van de facturen (water en energie) komen we al snel tot de conclusie dat dit niet met het in aanmerking te nemen bedrag van 8 euro kan bekostigd worden. 120% van het leefloon is echt wel het gemiddelde dat de referentiepersoon ter beschikking zou moeten hebben alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene te geven om niet ten laste te vallen van de sociale bijstand.”

In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat het inkomen van de samenwonende zoon en schoondochter alsook de huurovereenkomst werden gevoegd bij de aanvraag. In de in de bestreden beslissing opgenomen behoefteanalyse wordt niet gesproken over het al dan niet moeten bijdragen door de referentiepersoon en de verzoekende partij in het bekostigen van de huur/woning, zodat in die zin het betoog van de verzoekende partij dat ongeacht of er een overeenkomst zou moeten bestaan tussen deze samenwonenden het duidelijk is dat in het slechtste geval de kosten zouden gedeeld worden hetgeen in ieder geval duidt op een lagere gemiddelde kost per inwoner, dat de referentiepersoon *in casu* niets moet betalen voor de huur van de sociale woning die overigens thans eigendom is van de zoon en schoondochter van de referentiepersoon en dat de verwerende partij geen rekening houdt met dit element, niet dienstig is.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de referentiepersoon *in casu* niets moet betalen voor de nutsvoorzieningen, dat de verwerende partij geen rekening houdt met dit element en automatisch besluit dat de behoefteanalyse geen zin heeft, gaat zij er vooreerst aan voorbij dat niet automatisch wordt besloten dat een behoefteanalyse geen zin heeft, doch wel erop gewezen dat op basis van de voorliggende facturen van water en energie al snel tot de conclusie wordt gekomen dat dit niet met het in aanmerking te nemen bedrag van 8 euro kan bekostigd worden. Voorts gaat zij er met de stelling dat de referentiepersoon *in casu* niets moet betalen voor de nutsvoorzieningen, aan voorbij dat de voorgelegde facturen van water en energie wel degelijk kosten van de referentiepersoon en haar gezinsleden betreffen, minstens maakt zij het tegendeel niet aannemelijk, en deze kosten gelet op de beschikbaar in aanmerking te nemen bestaansmiddelen van 8 euro niet kunnen voldaan worden door de referentiepersoon. Betreffende het op zich nemen van deze kosten door de samenwonende zoon en schoondochter van de referentiepersoon wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de financiële hulp van de familieleden als officieuze regeling dient te worden beschouwd die bijgevolg op elk moment kan stopgezet worden door de kinderen. De verzoekende partij toont geenszins aan dat voormelde motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn. Evenmin toont zij aan dat de referentiepersoon bij het wegvallen van de hulp wel degelijk in de mogelijkheid zou zijn met de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen de facturen voor water en energie, minstens voor wat het deel betreft dat betrekking heeft op de verzoekende partij, te bekostigen.

Door enkel te stellen dat de vermelding in de bijlage 19ter al zou de verzoekende partij bewijzen van vaste en variabele kosten van de Belg en gezinsleden moeten bezorgen relevant is voor zover de bestaansmiddelen van heel het gezin in aanmerking worden genomen doch dat de gemachtigde daarvan stelt dat zij niet in aanmerking worden genomen, hetgeen uiteraard onzinnig is, toont zij geenszins aan dat het motief dat de financiële hulp van de familieleden als officieuze regeling dient te worden beschouwd die bijgevolg op elk moment kan stopgezet worden door de kinderen, en dit niet in rekening kan worden gebracht bij het beoordelen van de bestaansmiddelen, foutief, kennelijk onredelijk of “onzinnig” is.

De verzoekende partij maakt met haar betoog evenmin aannemelijk dat de verwerende partij verkeerde parameters hanteert voor de behoefteanalyse.

3.11. Verder stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij op 18 december 2020 haar een brief stuurde waarin verzocht werd om bewijzen van bestaansmiddelen van de referentiepersoon en dat voor zover deze bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast, om bewijzen van vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden alsook een attest van het OCMW dat aangeeft dat zij en de referentiepersoon heden al dan niet OCMW steun genieten. Zij wijst erop dat de Raad reeds had besloten in het arrest van 19 augustus 2020 dat de IGO in zijn geheel moest meetellen bij de berekening, dat de verwerende partij dit volledig negeert door opnieuw te oordelen dat het IGO gedeelte niet meetelt, dat zij dit niet kenbaar maakt aan de verzoekende partij en in haar verzoek om inlichtingen gebruik maakt van stereotiepe en onduidelijke vaststellingen, dat de Raad en de Raad van State net dit soort van stereotiepe en onduidelijke motivering onvoldoende acht om haar in staat te achten deze te begrijpen en te voldoen aan de wens van gedaagde, waarna zij verwijst naar arrest nr. 220 295 van 25 april 2019 van de Raad en stelt dat er

dan ook moeilijk van haar verwacht kan worden dat zij aan de hand van de beslissing (lees: het arrest) van de Raad waartegen de verwerende partij geen beroep heeft aangetekend en het verzoek tot inlichtingen plotseling moest begrijpen dat de verwerende partij alsnog de IGO zou weren als bestaansmiddel, dat voor zover de verwerende partij zou menen dat er thans nieuwe rechtspraak voorhanden is of enig ander nieuw element, zij dat dan kenbaar had moeten maken.

Daargelaten de vraag of het verzoek van 18 december 2020 om bewijzen van vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden voldoende duidelijk is, mede gelet op het vernietigingsarrest van 19 augustus 2020 van de Raad, om de verzoekende partij in staat te achten dit te begrijpen en aan de wens te voldoen, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij naar aanleiding van haar aanvraag en na voormeld verzoek meerdere stukken heeft overgemaakt die betrekking hebben op de vaste en variabele kosten van de referentiepersoon en diens gezin. Voorts blijkt uit de motieven niet dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat de verzoekende partij geen of niet voldoende bewijzen van vaste en variabele kosten heeft overgemaakt, doch wel dat op basis van de voorliggende bewijzen al snel tot de conclusie kan worden gekomen dat dit niet met het in aanmerking te nemen bedrag van 8 euro kan bekostigd worden. Het betoog doet aldus geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing en is dan ook niet dienstig.

3.12. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat de verzoekende partij niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter en artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond. Een schending van artikel 40ter en artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt evenmin.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER